

Anekdoten ingestuurd door afgestudeerden van 1979

De ingestuurde tekstjes worden hier zonder meer overgenomen, ten hoogste met een kleine inkorting. Tik- en andere foutjes blijven voor rekening van de anonieme inzenders!

- Tijdens het schriftelijk bij dezelfde V.F. Vanacker slaagde ik erin om 'des' (zoals in des avonds) als volgt af te korten: s' avonds. Tijdens het latere mondeling verpestte deze fout bijna helemaal de sfeer. VF zette bijna constant zijn dondergezicht op. Ik zat de hele tijd depressief te wezen, tot hij een weinig medelijden met me kreeg, en me zelfs met de voornaam begon aan te spreken. Nog nooit zo opgelucht geweest dat een examen voorbij was
- Voor Engelse literatuur was destijds assistent JP Vander Motten de examinator van dienst. Geen idee over wie zijn vraag ging, maar ik antwoordde naar best vermogen zoals ik het had geleerd uit 'A Short History of English Literature' van Ifor Evans. Toen ik mijn (volgens mij) redelijk geslaagde repliek beëindigde, keek hij op uit Evans, en zei plompweg dat mijn antwoord niet was zoals hij het in het boek zag. De gozer verwachtte zowaar dat ik letterlijk een antwoord zou citeren, met punten en komma's!

- Ook ik heb er een over professor V.F. Vanacker. In de eerste kandidatuur wou hij ons doen geloven dat we de kans gemist hadden om van het Nederlands een wereldtaal te maken. Zijn argument: "Weet je wel hoeveel Indonesiërs er zijn?" Toevallig speelde ik als tiener graag *Magellan*, een spel waarbij je van ieder land het bevolkingscijfer moet kennen.

Dus ik mijn hand omhoog: "128 miljoen, professor". Waarop de geswinde grijsart: "Doe er maar een paar nulletjes bij!" (+1 nul = 1 miljard 280 miljoen, meer dan er toen Chinezen waren; + 2 nullen <letterlijk een paar> = 12 miljard 800 miljoen, meer dan de totale wereldbevolking). Voor je aan mijn toenmalige articulatie twijfelt: toen we hem enkele jaren later wilden interviewen voor *De Germaniak*, weigerde hij het interview uit schrik dat we hem belachelijk zouden maken (zijn eigen woorden!) en vroeg hij zijn collega's om ook niet mee te werken (bron: Prof. A. Van Elslander).

- Professor Schrickx in de zomer van 1978 op bezoek bij de Engelse lesgevers van een talencursus van de International Language Course in Cambridge. Toen de lesgevers hem vertelden dat er een aantal studenten van Gent aanwezig waren, zei hij: "I'm not responsible for the English of my students." (uitgesproken met gebrouwen 'r' en licht Antwerps accent).

Gelukkig maar dat er ook toen al 'goede avondschole' bestonden. Dat was een van prof Schrickx zijn veelgebruikte uitdrukkingen om leerlingen, die vooraan in het

auditorium een stuk Engelse geschiedenis uit zijn cursus/Penguinboekje niet goed konden toelichten, terecht te wijzen

- De eerste maand-of-zo van onze universiteitscarrière in 1975: na een lange fietstocht langs de Schelde aan de Blandijn komen en vaststellen dat zowel de voorzijde als de achterzijde gebarricadeerd waren door stakersposten en we dus onverrichterzake moesten terugkeren naar huis
- De laatste maand van ons eerste academiejaar: de hete zomer van 1976 moeten blijven puffen omdat de examens tot een stuk in juli uitliepen door de staking in het begin van het jaar
- Voor de Germaniak (het tijdschrift van en voor Germanisten) enkele stukjes geschreven over fietsen in de sneeuw langs de Schelde en een sportevenement voor studenten op het Sint-Pietersplein, maar moeilijk opboksen tegen zware kleppers die ook hun bijdragen leverden, meestal onder pseudoniem

- Veel tijd doorgebracht in enkele kleine stille ruimten op het gelijkvloers van het Blandijngebouw om te studeren of in het 'aquarium', de refter waar je boterhammen kon eten en drank kon consumeren uit de automaat die daar net naast stond. Opvallend druk bevolkt tijdens de lessen van prof Bolckmans omdat zijn cursus en uiteenzetting nauwelijks van mekaar afweken

- Professor Thijs van vergelijkende literatuur die een enquête afnam over de (minder goede) kwaliteit van zijn lessen. Toevallig had de vakgroep Germaanse in diezelfde les een eigen kritische vragenlijst laten rondgaan en ondertekenen, maar daarop stonden slechts drie namen: die van mij en mijn twee vrienden omdat we in zijn les helemaal achteraan zaten. We mochten het na de volgende les dus persoonlijk gaan

uitleggen bij de professor. Gelukkig voor ons moest hij op het einde van het jaar om gezondheidsredenen het afnemen van het mondeling examen overlaten aan een assistent.

- Het beeld van het grote auditorium E in het eerste jaar: De eerste les hingen de eierdooiers nog tegen de wand, want er was eerst les geweest van de beruchte professor Ghysbrecht. Tijdens het jaar op de eerste rij steevast Herman Brusselmans naast twee vriendinnen.
- Het probleem van professor Vanacker om mij en mijn vriend Filip van mekaar te onderscheiden.. We leken sterk op elkaar, maar we zaten niet naast mekaar in zijn

lessen en toen hij één van ons een vraag stelde, wisten we echt niet naar wie hij keek omdat hij wat scheel keek. Pijnlijk verwarrend, ook voor ons.

- De opstart van het Germanistentoneel met als eerste toneelstuk 'The Taming of the Shrew'. Puik spel van de hoofdrolspeler (die bijna twee uur op het podium stond en wel altijd iets moest zeggen) en ook van de insiderrekwisieten zoals onze Engelse grammatica van Close die diende om de feeks goed Engels te leren.
- Pijnlijke herinnering: Opschriften op de pas geverfde muren van het helemaal opgefreste Blandijngebouw: '10.000 nooit'
- Tijdens de les van de prof De Smet die naast Duits ook een algemeen uurtje gaf in het eerste jaar. Tijdens een van zijn lessen in auditorium E sloeg de wandklok op hol. Op 1 uur draaide ze 24 uur vooruit. Dat kwam ongeveer overeen met het tempo dat de prof les gaf en studenten zijn uitleg probeerden te noteren op papier.
- toen ik in 1976 de eerste keer prof. Van Elslander echt van dichtbij zag op het mondeling examen gebeurde het volgende. Op zijn vraag 'Spreek mij over Lancelot en het hert metten witten voet' begon ik druk het verhaal af te rammelen. Tot het me daagde dat ik eigenlijk bezig was te vertellen wat er in 'Tprieel van Troyen' stond. Ik zakte diep en stamelde in slecht Nederlands 'Professor, ik ben mis'. Van Elslander knipoogde en deed iets met zijn gezicht dat me geruststelde. Hij had evengoed een dat-is-dan-dikke-pech-houding kunnen aannemen maar liet het passeren. Die grootmoedigheid is me gans mijn leven bijgebleven.

- Ik besef dat professor Schrickx niet bij iedereen in een geur van heiligheid staat, maar mijn voorkeur voor Engelse literatuur dreef mij onmiddellijk na het behalen van mijn diploma naar het seminarie van de professor die Engelse Letterkunde doceerde het Antwerps. Ik was namelijk van plan mijn 20 maanden burgerdienst te verrichten onder zijn hoede.

Professor Schrickx verzekerde mij dat ik meer dan welkom was en legde mij uit welke taken ik zou moeten vervullen. Alles ging vlotter dan ik had verwacht en toen ik hem de hand wou schudden om afscheid te nemen, kwam een van zijn secretaresses zijn kamer binnen. Onmiddellijk gaf hij mij een teken dat ik kon beschikken. Hij deed dat niet bepaald vriendelijk, dus stapte ik haastig naar de deur. In mijn zenuwachtigheid koos ik de verkeerde kant van de deur en liep ik recht tegen de muur aan terwijl ik de deur achter me aantrok. Daarbij maakte ik behoorlijk wat lawaai en kon ik een "auw" niet onderdrukken.

Toen ik bedremmeld achter de deur vandaan kwam, zag ik Annie, de secretaresse, hartelijk lachen terwijl Willem Schrickx hoofdschuddend en vaag glimlachend vroeg of ik altijd zo onhandig was en of ik snel kon leren hoe je fatsoenlijk de deur uitgaat

- Ik kwam binnen bij professor Schrickx die begon met te zeggen dat Gerlinde nu toch geen naam was en me vroeg hoe mijn ouders heetten. Ik zei Aimé en Flora, waarop hij zei: 'Er is dus geen ene in je familie die een deftige naam heeft' en prompt in slaap viel. Na een tijdje ontwaakte hij en vroeg me een zin uit Wordsworth te vertalen. Ik weet het niet meer precies, maar het was iets als 'when I'm under the grass' en ik zei dat ik niet goed begreep wat hij daarmee bedoelde, waarop hij begon te zingen 'En als ik dood ben, groeit er gras op mijnen buik'. Toen ik zei dat ik het nu begreep, zei hij 'alé, 'k zal u een 10 geven omdat ge een vriendelijkste zijt.' Oef, ik opgelucht naar buiten.

- In de tweede kandidatuur hadden we een vak bij Professor VF Vanacker , ik weet niet goed meer hoe het heette, iets met fonetiek, maar het was saai en droog. Mijn examen in juni was, buiten verwachting, goed gelukt en ik huppelde naar huis om het aan mijn moeder te vertellen. Ik woonde in die tijd helemaal alleen in een groot huis, omdat mijn ouders in Afrika werkten, maar mijn moeder probeerde om tijdens de examen periode naar België te komen om me de nodige support te geven, iets waar ik erg blij mee was. Thuisgekomen vertelde ik enthousiast over mijn succes en als bewijs deed ik mijn boekentas open om haar mijn klad te tonen... om tot mijn grote consternatie vast te stellen dat ik mijn kladversie had afgegeven en dat ik mijn goede antwoordblad meegenomen had naar huis!!! Ik was helemaal overstuur en wist niet wat gedaan. Mijn moeder, doodnuchtere Hollandse als ze was, zei: “ Nou, dan bel je toch gewoon de Professor op en vertel hem wat er gebeurd is!”. Professor Vanacker opbellen ???
 Ze zocht het nummer voor me op in het telefoonboek en bracht me de telefoon. Met een bang hart hoorde ik de beltoon overgaan en Prof Vanacker himself nam op. Ik vertelde mijn verhaal , hij zei dat ik mijn antwoordblad bij hem thuis mocht komen afgeven!
 Ik kon het niet geloven. Bovendien woonde hij op een boogscheut van ons af in St Amandsberg , dus ik was er binnen de 10 minuten. Hij opende de deur van een statig herenhuis voor me en nam het blad van me aan, ik mompelde nog onnozel “ik heb er niets meer aan veranderd hoor, en dank u zeer dat ik dit mocht brengen”. Ik ben dit gebaar van Prof Vanacker nooit vergeten, het maakte hem menselijk in mijn ogen en ik ben er hem steeds dankbaar voor gebleven. Nodeloos toe te voegen dat ik geslaagd was!

- Ik deed mijn aggregatie-examens ik denk in 1980. Professor Verbist had de reputatie een hele voor- of namiddag steeds dezelfde vraag te stellen. Daarom moest iedereen al aanwezig zijn om half negen of half twee, ook al had je als laatste je mondeling examen.

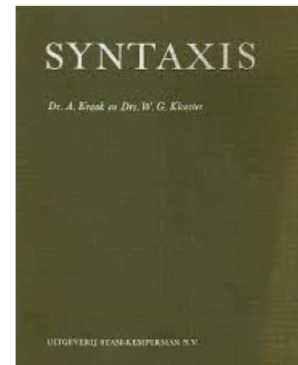
Ik had examen in de namiddag. We gokten dat hij misschien zelfs de hele dag dezelfde vraag zou stellen. We wisten uiteraard welke vraag hij de voormiddag gesteld had. Afspraak: degene die eerst namiddagexamen had zou luid hoesten bij het buitenkomen als het effectief dezelfde vraag was van de voormiddag.

Wat geschiedde? Die student kwam inderdaad hoestend en proestend uit het examenlokaal; wij vlug de materie van die vraag nog eens extra instuderen en inderdaad, iedereen had ook in de namiddag diezelfde vraag. Ik was geslaagd.

- Prof. Dr. F. Vanacker

Kraak en Klooster

Voor het examen Nederlandse grammatica van Vanacker moesten wij de rode grammatica met een harde kaft, meer bekend als Kraak en Klooster, helemaal vanbuiten kennen. Het was een heel warme dag in juni of juli en Vanacker liep tijdens mijn examen naar het lokaal naast het examenlokaal en kwam dan terug met een bierglas vol sinaasappelsap. Op een bepaald moment stelde hij mij een vraag over een grammaticaal probleem en ik kon hem van antwoord dienen. Hij geloofde mij niet en vroeg me aan te duiden in Kraak en Klooster waar precies ik dat gelezen had. Ik kon de passage terugvinden, hem verbazen en een uitstekend cijfer scoren.

dbnl.org

- “Ik slaap met de welgevormde dochter op zolder”

Ook voor Vanacker moesten wij fonologische aspecten (of was het de historische evolutie?) van bepaalde klanken kennen. Daar waren veel voorbeeldwoorden bij, maar het viel ons zwaar om ze allemaal te onthouden. Daarom had een studiegenoot (Roland Hautekeete) voor elke klinker die we moesten bestuderen mnemotechnische middeljes gemaakt in de vorm van een zin waarin alle voorbeeldwoorden voorkwamen. Moest ik op het examen toch wel niet over de evolutie van de “o” spreken zeker? De volgorde waarin ik de voorbeelden gaf, vond de professor vreemd en hij vroeg mij wat me ertoe bracht de voorbeeldwoorden op die manier weer te geven. Ik vertelde hem over de welgevormde dochter op zolder. Hij kon er (groen) mee lachen.

- Prof. Dr. W. Schrickx

In de eerste kandidatuur ging elke les over een hoofdstuk van een blauwe pocket over Engelse literatuur ‘A short history of English literature’ van Ifor Evans als ik me niet vergis, die ons handboek was. Op het einde van de les liet Schrickx een willekeurige student naar voor komen om een stukje voor te lezen. We waren allemaal zo bang om gekozen te worden volgens de logica dat wie aan het uiteinde van de rij zat en gemakkelijk naar voor kon komen eerst gekozen werd, dat we meestal al een kwartier of zelfs vroeger naar het auditorium kwamen om zeker in het midden van de rij te kunnen zitten. Als ik me niet vergis was het auditorium C, nu auditorium 3, Susanne Lilar genoemd. De student(e) die moest voorlezen werd meestal negatief beoordeeld op zijn/haar uitspraak en dan zei Schrickx op zijn Antwerps: “er zijn ook nog goede avondschole, mijnheer (of mevrouw)”.

- Ook zei hij – in mijn herinnering - tot studenten die niet al te geïnteresseerd in de les zaten en van wie hij niet wilde dat ze de les stoorden door bv. te babbelen: “just

simply doze away” (hoewel het eigenlijk “just simply doze off” zou moeten zijn). Op een keer had een student op de laatste rij daarom een wekker meegebracht die hij midden in de les liet aflopen... Horror! Ik herinner me helaas niet meer wat Schrickx’ reactie was: werd de student geïdentificeerd en buitengesmeten of enkel berispt? Ik weet het niet meer.

- Prof. Dr. A. Bolckmans
De cursus in de eerste kandidatuur was een helderpaars boek, waaruit Bolckmans enkel voorlas. Daarom hadden we een rolverdeling: met vier studenten uit Brugge spraken we af dat we elk één week van de maand voor onze rekening namen: je moest dan tijdens de les enkel in de kantlijn noteren wat hij behalve het reeds gedrukte nog zei, want daar stelde hij op het examen vragen over. De volgende dag schreven de drie afwezigen dan de “potloodnotities in de kantlijn” van de student van dienst af.

- Prof. Dr. G. Desmet
Zijn bijnaam was Snorri, naar Snorri Sturluson, de IJslandse skald die de Proza-Edda en de Heimskringla schreef.

- De brave Antonin was inderdaad grootmoedig, maar misschien ook wat slaperig. Toen ik bij hem een en ander ratelde over de monniken die rondhuppelden in Herfsttij der Middeleeuwen, vielen geregeld zijn ogen dicht. Ik veronderstel niet dat hij zich concentreerde op mijn onzin, maar wel worstelde met een diep dipje.